

**ΚΡΑΥΓΗ
ΣΕ
ΚΥΚΛΟ**

Τίτλος πρωτοτύπου:

RING SHOUT

Copyright © 2020 by P. Djéli Clark

Συγγραφέας:

P. Djéli Clark

Μετάφραση:

Ηλίας Χουντάλας

Επιμέλεια:

Κασσιανή Μπουλούκου

Εικονογράφηση:

Henry Sene Yee

Σχεδιασμός ελληνικής έκδοσης:

Εκδόσεις Φανταστικός Κόσμος

Εκτύπωση:

Ηλιότυπο AEBEE

Copyright © 2021 για την ελληνική γλώσσα

Εκδόσεις Φανταστικός Κόσμος

3ης Σεπτεμβρίου 65

Αθήνα, Τ.Κ. 104 33

τηλ: 210 8231072, 210 8252158, fax: 210 8252436

www.fantastikos-kosmos.gr

Πρώτη έκδοση για την ελληνική γλώσσα: 2021

ISBN: 978-618-5194-80-2

**Φανταστικός
Κόσμος**

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Οποιαδήποτε αναφορά σε ιστορικά γεγονότα, υπαρκτά πρόσωπα ή τοποθεσίες χρησιμοποιείται σε λογοτεχνικό πλαίσιο. Άλλα ονόματα, χαρακτήρες, τοποθεσίες και γεγονότα είναι προϊόντα της φαντασίας των συγγραφέων, ενώ τυχόν ομοιότητα με πραγματικά συμβάντα, τοποθεσίες ή πρόσωπα, ζώντα ή εκλιπόντα, είναι εντελώς συμπτωματική.

Απαγορεύεται η αντιγραφή, φωτοανατύπωση, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του συνόλου ή μέρους του έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλο) χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

P. DJÈLÍ CLARK

**Φανταστικός
Κόσμος**

Για τον Κλοντ Μακ Κέι¹:

«Αν πρέπει να πεθάνουμε, ας μην πεθάνουμε σαν τα γουρούνια.»

Και για τη Γιαγιάκα της Λούλου Γουίλσον:

«Η γιαγιάκα μου ήταν στην καλύβα της, με ένα μωρό επτά ημερών στην αγκαλιά όταν μια νύχτα, δέκα μέλη της Κου-Κλουξ-Κλαν έσκασαν μύτη στο σπίτι. Έμπαιναν μέσα ένας-ένας και ένας-ένας έφαγαν της χρονιάς τους.»

¹ Ο Κλοντ Μακ Κέι (*Festus Claudius McKay*, 1889-1948) ήταν Τζαμαϊκανός συγγραφέας και ποιητής, κεντρική μορφή της Αναγέννησης του Χάρλεμ –ένα πνευματικό και πολιτιστικό κίνημα αναβίωσης των αфроαμερικανικών τεχνών, εθίμων και πολιτικής, με επίκεντρο το Χάρλεμ του Μανχάταν. (Σ.τ.Μ.)

Σημείωση 15:

Είναι και μια Κραυγή που βγάζουμε, για τον γερο-Φαραώ και τον Μωυσή. Ο Κύριος χώρισε την Ερυθρά Θάλασσα και ολόκληρος ο λαός Του πέρασε ανάμεσά της. Ο γερο-Φαραώ έβαλε με τον νου του να τους πάρει στο κατόπι, όμως τα νερά τον καταπλάκωσαν! Για αυτό λοιπόν και λέμε πως η στρατιά του αφανίστηκε και Κραυγάζουμε για το κακό και τη φασαρία που έκανε ο Φαραώ, όταν είδε τι είχε συμβεί. Ήμουν μικρό παιδί όταν ήρθαν οι στρατιώτες της Ένωσης, να μας μιλήσουν για το Ιωβηλαίο². Και πάντοτε είχα στο μυαλό μου τις μπλε στολές τους, σαν τα νερά που έπνιξαν τον γερο-Φαραώ –γιατί, βέβαια, ο κακός αφέντης και η κυρά έκαναν και εκείνοι αρκετό κακό και φασαρία, που μας έβλεπαν να φεύγουμε [γέλια].

Συνέντευξη του Θείου Γουίλ, 67 ετών, μεταγεγραμμένη από τη γλώσσα των Γκούλα από την Έμμα Κράους (εφεξής, E.K.)

2 Προφανώς αναφέρεται σε ένα από δημοφιλέστερα τραγούδια μεταξύ των Στρατιωτών της Ένωσης, κατά τον Αμερικάνικο Εμφύλιο, «*Marching Through Georgia*» (Προελαύνοντας στην Τζόρτζια), το οποίο στο ρεφρέν του περιέχει τη φράση «Φέρτε το Ιωβηλαίο». Η λέξη «Ιωβηλαίο» χρησιμοποιείται εδώ για να εκφράσει κάποιο ιστορικό ορόσημο και αφετηρία μιας νέας εποχής, κάτι που, στο ιστορικό πλαίσιο του Αμερικανικού Εμφυλίου, ταυτίζεται με τη χειραφέτηση και απελευθέρωση των δούλων.

Έχεις δει ποτέ παρελάσεις της Κου Κλουξ Κλαν;

Στο Μαϊήκον δεν είναι και τόσο μεγαλοπρεπείς, όπως ίσως στην Ατλάντα. Όμως υπάρχουν αρκετά μέλη στην πόλη αυτή, των πενήντα περίπου χιλιάδων κατοίκων, ώστε να είναι σε θέση να οργανώσουν μια ψευτο-παρέλαση, όταν τους κάνει κέφι.

Η συγκεκριμένη συμβαίνει σήμερα Τρίτη, 4 Ιουλίου.

Είναι κάμποσοι από δαύτους που παρελαύνουν στην Τρίτη Οδό, με τους λευκούς χιτώνες τους και τις κωνικές τους κουκούλες. Ούτε ένας δεν έχει καλυμμένο το πρόσωπο. Έχω ακούσει πως οι πρώτοι Κλαν, μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο, κρύβονταν μέσα σε μαξιλαροθήκες και αλευροσακούλες για να κάνουν τις διαβολιές τους, βάζονταν ακόμα και μαύροι για να παριστάνουνε τους έγχρωμους. Όμως αυτή η Κλαν, του 1922, δεν νιώθει την ανάγκη να κρυφτεί.

Όλοι τους –άντρες, γυναίκες, ακόμα και μικρά παιδιά– χαμογελούν, λες και βρίσκονται σε κυριακάτικο πικ-νικ. Διαθέτουν πυροτεχνήματα κάθε είδους: βεγγαλικά, βαρελότα, φωτοβολίδες και κάτι άλλα, που ηχούν σαν κανόνια. Αυτόν τον σαματά έρχεται να ανταγωνιστεί μια ορχήστρα χάλκινων πνευστών, παρότι –βάζω στοίχημα– πως όλοι

τους εκεί κάτω βαράνε παλαμάκια στο ένα και στο τρία³. Με όλα εκείνα τα σημαϊάκια τους και το χοροπηδητό τους, θα μπορούσε κάποιος να λησμονήσει ότι πρόκειται για τέρατα.

Όμως εγώ κυνηγάω τέρατα. Και όταν τα βλέπω, τα αναγνωρίζω.

«Ένας Κλουξ μικρός νεκρός», μια φωνή μουρμουρίζει στο αυτί μου. «Δύο Κλουξ μικροί νεκροί... Τρεις Κλουξ μικροί, τέσσερις Κλουξ μικροί, πέντε Κλουξ μικροί νεκροί».

Ρίχνω μια ματιά στη Σέιντι, που κάθεται ανακούρκουδα δίπλα μου, με τα μαλλιά της πιασμένα σε μια μακριά καφετιά κοτσίδα που κρέμεται στον ώμο της. Το ένα της μάτι είναι κλειδωμένο στο στόχαστρο του ντουφεκιού της, καθώς τελειώνει το ποιηματάκι της, κάνοντας πως τραβάει τη σκανδάλη.

Κλικ, κλικ, κλικ, κλικ, κλικ!

«Σταμάτα». Παραμερίζω την κάννη του ντουφεκιού με ένα πολυκαιρισμένο βιβλίο. «Αν τούτο το μαραφέτι σκάσει, θα με ξεκουφάνεις. Εξάλλου, μπορεί κάποιος να μας πάρει πρέφα.»

Η Σέιντι γυρνά αγανακτισμένη τα μεγάλα καστανά της μάτια, στρίβοντας τα χείλη της και φτύνοντας έναν σβώλο σάλιου και μασημένου καπνού στη στέγη. Μορφάζω. Η κοπέλα έχει κάποιες αηδιαστικές συνήθειες.

3 Το ένα και το τρία αναφέρεται στον πρώτο και τρίτο χρόνο ενός μουσικού μέτρου τεσσάρων τετάρτων. Η τάση να κρατάει κάποιος τον ρυθμό στο ένα και στο τρία έρχεται εκ φυσικού όταν πρόκειται για κλασική ευρωπαϊκή μουσική, αλλά είναι παράταιρη στη μουσική της αφρικανικής διασποράς: τζαζ, ροκ, μπλουζ, R&B κ.ο.κ., όπου το χτύπημα θα πρέπει να γίνεται στους ζυγούς χρόνους, δηλ. στο δύο και στο τέσσερα –στο λεγόμενο «backbeat». (Σ.τ.Μ.)

«Στο ορκίζομαι, Μαρύζ Μπουντρώ». Φέρνει το ντουφέκι στην μπλε σαλοπέτα της –υπερμεγέθης για το λιπόσαρκο σώμα της– και βάζει τις παλάμες στους γοφούς της, για να με αντιμετωπίσει σαν κλασική Σέιντι, δηλαδή σαν μαινόμενη μιγάδα μεσιακάρισσα. «Όλο ανησυχείς! Τι ’σαι; Είκοσι πέντε ή ογδόντα πέντε; Κάτι φορές ξεχνάω. Κανείς δεν μας βλέπει εδώ πάνω, παρά μονάχα τα πουλιά».

Γνέφει προς κτίρια που ορθώνονται ψηλότερα και από τα τηλεγραφόξυλα του κεντρικού Μαίηκον. Εμείς είμαστε σε μια από τις παλιές βαμβακαποθήκες, λίγο πιο πέρα από την Οδό Πόπλαρ. Πολύ παλιότερα, ολόκληρη αυτή η περιοχή φιλοξενούσε τα φορτία βαμβακιού που κατέφταναν από τις εξοχικές φυτείες, προκειμένου να σταλούν στο Όκμαλτζι με το ατμόπλοιο. Η πόλη χρωστάει την ύπαρξή της σε αυτό το απαλό, ολόλευκο υλικό, το ποτισμένο με ιδρώτα και αίμα σκλάβων. Τώρα, οι αποθήκες του Μαίηκον εξακολουθούσαν να γεμίζουν με βαμβάκι, που προοριζόταν όμως για τα τοπικά εργαστήρια και τους σιδηροδρόμους. Τώρα, έτσι που βλέπω τα μέλη της Κλαν να σουλατσάρουν στον δρόμο, μου έρχονται στον νου εικόνες εκείνων των λευκών δεματιών, με τον ιδρώτα και το αίμα των έγχρωμων ακόμα ενώπιό επάνω τους, να κινούνται προς το ποτάμι.

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρη για αυτό», παρεμβαίνει η Σεφ. Έχει την πλάτη της ακουμπισμένη στον τοίχο της στέγης, με τα σκούρα χείλη της σουφρωμένα στην άκρη ενός Τσέστερφιλντ και εκείνο το οικείο, εύκολο χαμόγελό της. «Πιο παλιά, στον πόλεμο, πάντοτε είχαμε τον νου μας για ελεύθερους σκοπευτές. ‘Το ένα μάτι στο χώμα, το άλλο ευθεία και τα δυο μαζί ψηλά’, έλεγε ο Λοχίας. Αν κάποιος φώναζε ‘Σκοπευτής!’, εμείς γρήγορα γινόμασταν καπνός!» Κάτω από ένα μουσταρδί-καφέ στρατιωτικό πηλίκιο, το

βλέμμα της σκληραίνει και το χαμόγελό της τρεμοπαίζει. Βγάζει το τσιγάρο από το στόμα, εκπνέοντας λευκό καπνό. «Μισούσα τους γαμημένους τους σκοπευτές».

«Δεν έχουμε πόλεμο», αντιτείνει η Σέιντι. Και οι δυο μας την κοιτάζουμε περίεργα. «Έννω... όχι αυτού του είδους τον πόλεμο. Κανείς εκεί κάτω δεν έχει τον νου του για ελεύθερους σκοπευτές. Εξάλλου, η στιγμή που θα δεις τη Γουίνι είναι και η στιγμή που θα φας τη σφαίρα ανάμεσα στα μάτια». Αγγίζει χαρακτηριστικά το μέτωπό της και χαμογελά στραβά, με έναν σβόλο καπνού να φουσκώνει στο μάγουλό της.

Η Σέιντι δεν είναι σκοπεύτρια. Όμως δεν έχει και άδικο. Θα μπορούσε να πετύχει τα φτερά της μύγας με το ντουφέκι της. Και μάλιστα, δεν είχε υπηρετήσει ούτε μια μέρα στον στρατό του Θείου Σαμ – απλώς πήγαινε για κυνήγι με τον παππού της στην Αλαμπάμα. «Γουίνι» λέει το ντουφέκι της, ένα Γουίντσεστερ του 1895, με καρυδί κοντάκι, εγχάρακτο σκούρο γκρι πλαίσιο και κάνη εικοσιτεσσάρων ιντσών. Δεν είμαι φανατική των όπλων, όμως οφείλω να το παραδεχτώ: το συγκεκριμένο είναι ένα πανέμορφο φονικό εργαλείο.

«Όλη αυτή η αναμονή με κάνει και εκνευρίζομαι» ξεφυσάει, τραβώντας το μαυροκόκκινο καρώ πουκάμισό της κάτω από τη σαλοπέτα. «Κι ούτε μπορώ να περάσω την ώρα μου διαβάζοντας παραμύθια, σαν την Μαρύζ».

«Όχι παραμύθια, μύθους». Υψώνω το βιβλίο μου. «Το γράφει και στο εξώφυλλο».

«Το ίδιο κάνει. Ιστορίες με αλεπουδίτσες και αρκουδίτσες εμένα μου φαίνονται παραμύθια».

«Καλύτερα από εκείνες τις βοθρο-φυλλάδες που σου αρέσουν», αντιτείνω.

«Να ξέρετε, λένε την αλήθεια. Δώστε βάση. Τέλος πάντων, θα σκοτώσουμε τίποτα; Περιμένουμε αιώνες!»

Καμία αντίρρηση, ως προς αυτό. Έχουμε περάσει ήδη τρία τέταρτα της ώρας εδώ έξω και ο ήλιος του Μαΐηκον δεν αστειεύεται, μες το καταμεσήμερο. Τα μαλλιά μου, που τα είχα πιασμένα σε έναν ωραίο ψηλό κότσο, έχουν τώρα νωτίσει κάτω από την καφετιά τραγιάσκα μου. Με την εφίδρωση, το ριγέ λευκό πουκάμισό μου κολλάει στην πλάτη. Και το γκριζό μάλλινο σαλβάρι μου δεν βοηθάει και πολύ την κατάσταση. Θα προτιμούσα ένα θερινό φόρεμα, αεράτο στους γοφούς, για να αναπνέω. Δεν ξέρω πως αντέχουν οι άντρες, έτσι περιορισμένοι με τη βράκα.

Η Σεφ σηκώνεται, τινάζει τα ρούχα της και ρουφάει μια τελευταία ηδονική τζούρα από το Τσέστερφιλντ, προτού το πατήσει με την ξεθωριασμένη στρατιωτική αρβύλα της. Πάντοτε με εντυπωσίαζε το ανάστημά της -σίγουρα ψηλότερη από μένα, καθώς επίσης και από μερικούς άντρες. Είναι και λιγνή, με τα μακριά σκούρα πόδια και χέρια της ντυμένα με το ανοιχτό καφέ στρατιωτικό χιτώνιο και το στενό παντελόνι της. Φαντάζομαι τους άντρες του Κάιζερ να στραβοκαταπίνουν το ξινολάχανό τους, όταν την είδαν, μαζί τους υπόλοιπους Μαύρους Κροταλίες να κάνουν έφοδο στη Μεζ-Αργκόν⁴.

«Στα χαρακώματα, τα μόνα ζωντανά πλάσματα εκτός από εμάς, ήταν οι ψείρες και οι αρουραίοι. Οι ψείρες ήταν

⁴ Η επίθεση της Μεζ-Αργκόν (26 Σεπτεμβρίου 1918-11 Νοεμβρίου 1918) ήταν μέρος μιας σειράς συμμαχικών επιχειρήσεων σε όλο το Δυτικό Μέτωπο του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου κατά τους θερινούς και φθινοπωρινούς μήνες του 1918, που συλλογικά έμειναν γνωστές ως «Επίθεση των Εκατό Ημερών». Για τις Ηνωμένες Πολιτείες, έμεινε στην ιστορία ως η μάχη με την εκτενέστερη αριθμητικά εμπλοκή Αμερικανών, η οποία ανήλθε σε 1,2 εκατομμύρια στρατιώτες. (Σ.τ.Μ.)

άχρηστες. Οι αρουραίοι τρώγονταν. Αρκεί να ήξερες πώς να στήσεις την παγίδα και το δόλωμα».

Η Σέιντι ξεροβήχει, σαν να κατάπιε τον καπνό της. «Κορντίλια Λόρενς, από όλες τις σιχαμένες ιστορίες σου από τον πόλεμο, αυτή είναι με διαφορά η πιο σιχαμερή!»

«Κόρντι, τρώγατε αρουραίους;»

Η Σεφ αρκείται να χασκογελάσει προτού απομακρυνθεί. Η Σέιντι με κοιτάει σιωπηλά, κάνοντας μια γκριμάτσα σαν να θέλει να ξεράσει. Σφίγγω τα κορδόνια στις πράσινες γκέτες μου, έπειτα ανασηκώνομαι και χώνω το βιβλίο μου στην κωλότσεπη. Βρίσκω τη Σεφ στην άλλη άκρη της στέγης, να κρυφοκοιτάζει πάνω από την άκρη της.

«Όπως είπα», συνεχίζει, «αν θέλεις να πιάσεις τον αρουραίο, βάζεις κατάλληλη παγίδα και δόλωμα. Έπειτα, απλώς τον περιμένεις».

Η Σέιντι και εγώ ακολουθούμε το βλέμμα της στο στενάκι πίσω από το κτίριο, μακριά από την παρέλαση, όπου δύσκολα θα πήγαινε κάποιος. Στο έδαφος βρίσκεται το δόλωμά μας. Ένα κουφάρι σκύλου. Είναι κομματιασμένο, με τα σωθικά του ξεχυμένα, ματωμένα και ροζ στο πλακόστρωτο, μέσα στο καρβουνιασμένο μαύρο τρίχωμα. Η μπόχα του φτάνει μέχρι εδώ πάνω.

«Ήταν απαραίτητο να το πετσοκόψεις;» ρωτάω, με το στομάχι μου να ανακατεύεται.

Η Σεφ σηκώνει τους ώμους. «Αν θες να πιάσεις μέλισσες, βάλε αρκετό μέλι».

Όπως η Αλεπουδίτσα έπιασε το Λαγουδάκι, θα έλεγε ο αδερφός μου.

«Μάλλον το μόνο που θα πιάσουμε είναι μύγες», μουρμουρίζει η Σέιντι. Σκύβει πάνω από το περβάζι και φτύνει καπνό στο πτώμα, αστοχώντας κατά πολύ.

Καρφώνω τα μάτια μου επάνω της. «Δείξε λίγο σεβασμό».

Η Σέιντι ζαρώνει το πρόσωπό της, ματώντας πιο έντονα. «Σκυλί νεκρό. Το σάλιο δεν το βλάπτει».

«Σε κάθε περίπτωση, ας προσπαθήσουμε να μην είμαστε αισχροί».

Ξεφυσάει. «Κάνεις φασαρία για ένα σκυλί, όταν σκοτώνουμε άλλα κι άλλα».

Ανοίγω το στόμα μου να μιλήσω, έπειτα αποφασίζω ότι δεν αξίζει τον κόπο να απαντήσω.

«Στο Μαίηκον δεν θα λείψει ένα ακόμα αδέσποτο», λέει η Σεφ. «Αν σε κάνει να αισθάνεσαι καλύτερα, το δύστυχο αυτό κορίτσι ούτε που κατάλαβε από πού της ήρθε». Ψηλαφεί τη γερμανική ξιφολόγχη στη μέση της –το πολύτιμο ενθύμιο της από τον πόλεμο. Όχι, δεν αισθάνομαι καλύτερα. Μένουμε να κοιτάζουμε το σκυλί, με τη βαβούρα της παρέλασης στο βάθος της ακοής μας.

«Αναρωτιέμαι, γιατί στους Κλουξ αρέσουν οι σκύλοι», ρωτάει η Σέιντι, σπάζοντας τη σιωπή μας.

«Καψαλισμένοι, αλλά με το αίμα τους», προσθέτει η Σεφ. «Τούτην εδώ την έψησα στη σούβλα».

«Αυτό εννοώ. Γιατί οι σκύλοι και όχι, ας πούμε, τα κοτόπουλα; Ή τα γουρούνια;»

«Ίσως στα μέρη τους να μην έχουν κοτόπουλα ή γουρούνια –μόνο σκυλιά».

«Ή κάτι με γεύση σκύλου».

Το στομάχι μου δεν χρειαζόταν αυτή την κουβέντα, όταν όμως η Σέιντι αρχίσει τη φλυαρία, καλύτερα να περιμένεις να ξεθυμάνει.

«Ίσως θα έπρεπε να του είχα βάλει πιπέρι και μυρωδικά», αστειεύεται η Σεφ.

Η Σέιντι γνέφει αρνητικά. «Οι λευκοί δεν νοιάζονται για πιπέρια και μυρωδικά. Τους αρέσει το φαγητό τους άνοστο, σαν νερό».

Η Σεφ ζαρώνει τα μάτια πάνω από τα ψηλά ζυγωματικά της τη στιγμή που σκάνε θορυβώδεις φωτοβολίδες, τις οποίες διαδέχονται εκρήξεις από γκαζάκια. «Δεν ξέρω. Όταν ήμουν στη Γαλλία, τα Γαλλάκια μαγεύεραν με μεράκι».

Τα μάτια της Σέιντι στενεύουν. «Πάλι για αρουραίους μιλάς, Κόρντι;»

«Όχι στα χαρακώματα. Στο Παρίσι, εκεί που πήγαμε μετά την εκχειρία. Στις Γαλλιδούλες άρεσε πολύ να μαγειρεύουν για τους έγχρωμους στρατιώτες. Και μάλιστα τους άρεσε να κάνουν και ένα σωρό άλλα, πέρα από μαγείρεμα». Κλείνει το μάτι και χαμογελά, σαν μπαγαπόντης. «Τρώγαμε στέικ ταρτάρ και κασουλέ, πάπια κονφί και ρατατούι –Σέιντι, μην κάνεις έτσι το πρόσωπό σου, τίποτε από αυτά δεν φτιάχνεται με αρουραίους».

Η Σέιντι δεν μοιάζει να πείθεται. «Δεν ξέρω τι είδους λευκούς έχουν στη Γαλλία, όμως τούτοι εδώ οι δικοί μας δεν ρίχνουν καλά μυρωδικά στο φαγητό τους, εκτός αν το φτιάχνουν Νέγροι για λογαριασμό τους». Γουρλώνει τα μάτια της. «Αναρωτιέμαι πώς μυρίζουν οι Νέγροι στους Κλουξ. Θαρρείς ότι τους μυρίζουμε σαν ξεροψημένα σκυλιά και ίσως για αυτό μας κυνηγάνε τόσο; Αναρωτιέμαι ακόμα αν υπάρχουν Νέγροι στα μέρη τους. Και αν...»

«Σέιντι!» ξεσπάω εγώ, χάνοντας τη λίγη υπομονή που είχα. «Για όνομα του Θεού, σου έχω πει επανειλημμένως να μη λες αυτή τη λέξη. Τουλάχιστον όχι μπροστά μου!»

Η μιγάδα γουρλώνει το βλέμμα της αγανακτισμένη για τόση ώρα, που είναι απορίας άξιο πώς δεν την πήρε ο

ύπνος. «Τι ανησυχείς, Μαρούζ; Πάντοτε προφέρω τον 'Νέγρο' με μεγάλο *Ni*».

Την καρφώνω με τα βλέμμα μου. «Και αυτό γιατί κάνει διαφορά;»

Έχει το θράσος να μορφάσει, λες και μιλάει σε χαζή. «Μα, με μεγάλο *Ni*, δείχνει σέβας».

Βλέποντάς με άναυδη, η Σεφ παρεμβαίνει. «Και πώς ξέρουμε εμείς αν βάζεις μεγάλο ή μικρό *ni*;»

Τώρα η Σέιντι κοιτάει και τις δυο μας, λες και δεν ξέρουμε ότι ένα κι ένα κάνουν δύο. «Γιατί να βάλω μικρό *ni* στον 'Νέγρο'; Θα ήταν προσβολή!»

Βλέπω ότι και η Σεφ βρίσκεται πια σε σύγχυση. Όλοι οι επιστήμονες του κόσμου να προσπαθούσαν να καταλάβουν πώς λειτουργεί το μυαλό της Σέιντι, δεν θα κατάφερναν κάτι. Παρ' όλα αυτά, η Σεφ συνεχίζει την προσπάθεια. «Οπότε, γίνεται κάποιος λευκός να προφέρει τον 'Νέγρο' με μεγάλο *Ni*;»

Η Σέιντι κουνάει αποφατικά το κεφάλι της, λες και όλα τούτα είναι γραμμένα κάπου μεταξύ Λευιτικού και Δευτερονομίου. «Ποτέ! Οι λευκοί πάντοτε εννοούν μικρό *ni*. Και αν ποτέ προσπαθήσουν να βάλουν το μεγάλο *Ni*, να τους σπάσετε τα δόντια. Έλεος πια και οι δυο σας. Τι είδους Νέγρες είστε εσείς, που με ρωτάτε τέτοια πράγματα;»

Σουφρώνω τα χείλη μου σε έναν τέλειο κύκλο, έτοιμη να της εξηγήσω ακριβώς τι είδους Νέγρες είμαστε, όμως η Σεφ υψώνει τη γροθιά της και όλες μας σκύβουμε, για να κρυφοκοιτάξουμε πάνω από την κουπαστή της ταράτσας. Τρεις Κλουξ μπαίνουν στο στενό.

Φοράνε τις λευκές τους ρόμπες, με τις κουκούλες σηκωμένες. Ο πρώτος είναι ψηλόλιγνος, με ένα μήλο του Αδάμ που ξεχωρίζει από δω πάνω. Ρίχνει σπασμωδικές ματιές στο στενάκι, ενώ με μια μύτη σαν ράμφος οσμίζεται

τον αέρα. Όταν εντοπίζει το κουφάρι του σκυλιού, πετιέται σαν βέλος, χωρίς να σταματήσει να οσμίζεται. Οι δύο άλλοι –ο ένας κοντός και ο άλλος παχουλός, ο δεύτερος πλατύστερνος και μυώδης– σύντομα τον φτάνουν.

Αμέσως καταλαβαίνω ότι κάτι περίεργο τρέχει με δαύτους. Και δεν είναι μονάχα οι χαζές αμφιέσεις τους. Ούτε το ότι μυρίζουν ένα κομματιασμένο, μισοκαμμένο σκυλί όπως οι κανονικοί άνθρωποι θα μύριζαν το γεύμα τους. Δεν περπατούν κανονικά, αλλά σπασμωδικά και άκαμπτα. Η αναπνοή τους είναι πολύ γρήγορη. Όλα τούτα θα μπορούσε να τα προσέξει ο οποιοσδήποτε, αν έδινε προσοχή. Όμως αυτό που ελάχιστοι έχουν τη δυνατότητα να διακρίνουν –άνθρωποι σαν και εμένα, τη Σέιντι και τη Σεφ– είναι ο τρόπος που κινούνται τα πρόσωπά τους. Στην κυριολεξία κινούνται. Δεν μένουν στάσιμα ούτε στιγμή –όλο ταλαντεύονται και μορφάζουν, σαν τα είδωλα των ανθρώπων σε εκείνους τους αλλόκοτους καθρέπτες στα καρναβάλια.

Ο πρώτος Κλουξ πέφτει στα τέσσερα, με τις παλάμες κατάχαμα και τα πίσω πόδια λυγισμένα, στηριζόμενος στα ακροδάχτυλα των ποδιών. Βγάζει τη γλώσσα για ένα γενναίο γλείψιμο στο πτώμα του σκύλου, πασαλείβοντας με αίμα τα χείλη και το πηγούνι του. Ένα γρούξιμο από τα έγκατα του φάρυγγά του προκαλεί ανατριχίλα στη σπονδυλική μου στήλη. Έπειτα, με σβελτάδα, ανοίγει εντελώς το στόμα του και βουτάει με τα δόντια στο κουφάρι, ξεσκίζοντάς το και καταβροχθίζοντας κομμάτια σκυλίσιου κρέατος. Οι άλλοι δύο εφορμούν στα τέσσερα και όλοι μαζί τρέφονται παρέα. Το στομάχι μου ανακατεύεται.

Η ματιά μου πεταρίζει προς τη Σέιντι. Έχει ήδη πάρει θέση, σκυφτή, με τη Γουίνι της στον στόχο και τα μάτια της καρφωμένα επάνω του, με την αναπνοή της σταθερή. Δεν

μασάει πια καπνό, ούτε μιλάει. Όταν είναι έτοιμη να ρίξει, είναι ήρεμη σαν ανοιξιιάτικη βροχή.

«Νομίζεις μπορείς να το πετύχεις από εδώ;» ψιθυρίζει η Σεφ. «Είναι όλοι τους τόσο στριμωχτά!»

Η Σέιντι δεν δίνει απάντηση, είναι μαρμαρωμένη σαν άγαλμα. Τότε, τη στιγμή που σκάει η άγρια βροντή των βεγγαλικών από την παρέλαση, τραβάει τη σκανδάλη. Η σφαίρα περνά μέσα από την ανοιχτή γωνία του λυγισμένου βραχίονα ενός Κλουξ, χτυπάει το κουφάρι του σκύλου και πετυχαίνει αυτό που είχε κρύψει μέσα του η Σεφ.

Η Κόρντι απέκτησε το παρατσούκλι «Σεφ» στον πόλεμο. Όχι, όμως, επειδή μαγείρευε –τουλάχιστον όχι φαγητό. Οι Γάλλοι στρατιώτες τής έμαθαν να φτιάχνει πράγματα ικανά να ανατινάζουν Γερμανούς και να καταστρέφουν ορύγματα –σαν κι αυτό που είχε παραχώσει στο κουφάρι. Αμέσως μόλις η σφαίρα της Σέιντι τρυπάει τη σάρκα του σκυλιού, εκείνο εκρήγνυται. Η έκρηξη είναι ισχυρότερη από μολότοφ και εγώ σκύβω, καλύπτοντας τα αυτιά μου. Και όταν πια τολμώ να κρυφοκοιτάξω προς τα κάτω, από τον σκύλο δεν έχει μείνει τίποτα, παρά μονάχα ένας κόκκινος λεκές. Οι Κλουξ είναι όλοι σπαρμένοι στο έδαφος. Το μισό πρόσωπο του λιγνού απουσιάζει, ανατιναγμένο. Σε κάποιον άλλο λείπει το χέρι, ενώ ο πιο μεγαλόσωμος έχει αποκτήσει ένα βαθούλωμα στο στήθος.

«Θεέ και κύριε, Κόρντι!» λέω με κομμένη ανάσα. «Πόσο μεγάλη βόμβα έβαλες;»

Εκείνη στέκεται και χαμογελάει, θαυμάζοντας το έργο της. «Όσο μεγάλη έπρεπε, νομίζω».

Οι Κλουξ δεν έπεσαν μονάχα από το μαπαρούτι. Το σκυλί ήταν παραγεμισμένο με ασημένιους βόλους και σιδερένια θραύσματα. Ο καλύτερος τρόπος για να καθαρίσεις τούτα

τα στοιχειά. Ανασύρω ένα ρολόι τσέπης από το εσώρουχό μου, ρίχνοντας μια ματιά στην ανοιχτή του πρόσοψη.

«Πηγαίνετε με τη Σέιντι να φέρετε το φορτηγό». Γνέφω προς τους Κλουξ. «Θα τους ετοιμάσω για μεταφορά. Βιαστείτε. Δεν έχουμε πολύ χρόνο».

«Και γιατί να φέρω εγώ το φορτηγό;» γκρινιάζει η Σέιντι.

«Γιατί πρέπει η μιγάδα, με το μεγάλο γαμω-όπλο της, να εξαφανιστεί από την κοινή θέα», αντιτείνει η Σεφ, πετώντας ένα σχοινί από την άκρη της στέγης της αποθήκης.

Δεν κάθομαι να ασχοληθώ με τις διαμαρτυρίες της Σέιντι. Έχει άφθονες από δαύτες. Αρπάζοντας το σχοινί, ξεκινώ την κατάβασή μου. Κάναμε ό,τι μπορούσαμε για να συγκαλύψουμε τη δράση μας. Αν όμως κάποιος ερχόταν να δει τι συμβαίνει και έβρισκε τρεις Κλουξ νεκρούς και τρεις έγχρωμες γυναίκες... Αυτό σίγουρα θα αποτελούσε πρόβλημα.

Είμαι σχεδόν στη μέση της κατάβασης, όταν η Σέιντι φωνάζει «Νομίζω ότι κουνιούνται».

«Τι;» ρωτάει η Σεφ, ακριβώς από πάνω μου. «Πιάσε το σχοινί και κατέβα, κορίτσι μου, και ας του δίνουμε...»

Πάλι η Σέιντι: «Αλήθεια λέω, τούτοι 'δώ οι Κλουξ κουνιούνται!»

Μα τι θέλει, πάλι; Λικνίζομαι στο χοντρό σχοινί, πιασμένη πάνω του με τα πόδια πλεγμένα στην άκρη του. Η καρδιά μου σταματά. Οι Κλουξ όντως κουνιούνται. Ο πιο σωματώδης ανασηκώνεται και πιάνει το βαθουλωμένο του στέρνο. Αλλά και ο παχουλός ανασαλεύει, κοιτώντας το κομμένο χέρι του. Όμως πρώτος αναπηδά ο ψηλόλιγνος, με το ανατιναγμένο πρόσωπο και τα οστά να φαίνονται από κάτω. Επιθεωρεί τριγύρω με το καλό του μάτι, μέχρι που πέφτει επάνω μου και τότε ανοίγει το στόμα του,

βγάζοντας μια στριγκλιά που με τίποτα δεν την λες ανθρώπινη. Τότε καταλαβαίνω ότι η κατάσταση θα δυσκολέψει.

Ο αρρωστημένος ήχος οστών που τρίζουν, σάρκας και μυών που τεντώνονται και τραβιούνται γεμίζει το στενό δρομάκι. Το σώμα του λιγνού άντρα μεγαλώνει αφύσικα, ξεσκίζοντας τις σάρκες του με την ίδια ευκολία που ξεχειλώνει τον λευκό του μανδύα. Το πράγμα που τώρα έχει πάρει τη θέση του δεν θα μπορούσε να ονομαστεί άνθρωπος. Είναι τουλάχιστον δύομισι μέτρα ψηλό, με τα πόδια του λυγισμένα σαν τετράποδου ζώου και συνδεδεμένα με έναν μακρύ κορμό, διπλάσιο σε πλάτος από εκείνον των περισσότερων ανθρώπων. Από τους ώμους του ξεπηδούν χέρια με χοντρά κόκκαλα και μύες, που φτάνουν ως το έδαφος. Όμως, πάνω από όλα, ξεχωρίζει το κεφάλι: μακρύ και καμπυλωτό, με μια οστέινη μυτερή απόληξη.

Αυτός είναι, λοιπόν, ένας Κλουξ. Ένας αληθινός Κλουξ. Κάθε σπιθαμή αυτού του πράγματος έχει το χλωμό λευκό χρώμα του οστού, μέχρι τα γαμφώνυχά του, που μοιάζουν με σμιλευμένες λεπίδες από ελεφαντόδοντο. Το μόνο μη λευκό σημείο είναι τα μάτια. Κανονικά, έχουν έξι: κοκκινόμαυρες χάντρες, κατανεμημένες σε δύο τριάδες –μία σε κάθε πλευρά του καμπυλωτού κεφαλιού. Όμως, στην περίπτωση του ψηλόλιγνου άντρα, το μισό πρόσωπό του είναι λιανισμένο από την βόμβα της Σεφ. Τα εναπομείναντα μάτια είναι πάντως τώρα καρφωμένα επάνω μου. Και αυτά τα υποτιθέμενα χείλη πάνω από τη μακριά του μουσούδα τώρα αναδιπλώνονται, αποκαλύπτοντας δόντια σαν αγκυθερούς παγοκρύσταλλους –προτού χιμήξει.

Την εικόνα ενός Κλουξ να μου επιτίθεται μαινόμενος ενώ εγώ κρέμομαι στον τοίχο ενός κτιρίου δεν θα με χάλαιγε και να την ξεχάσω. Ακούγεται κρότος από ντουφέκι και μια σφαίρα καρφώνεται στον ώμο του. Ακολουθεί ένας

ακόμα κρότος και η δεύτερη σφαίρα χτυπάει το στήθος του. Κοιτάω προς τα πάνω και βλέπω τη Σέιντι, που θυμίζει τώρα τη Μαίρη Φιλντς⁵ σε μια φωτογραφία της, με τις σφαίρες της να ταξιδεύουν, ενώ χειρίζεται τον μοχλό όπλισης. Χτυπάει τον Κλουξ άλλες δυο φορές, προτού κάνει παύση για να γεμίσει. Αλλά ούτε και τώρα τον σκοτώνει – απλώς τον εξαναγκάζει να οπισθοχωρήσει παραπαίοντας, πονεμένος και θυμωμένος σαν διάολος.

Όπως και να έχει, η Σέιντι μού χάρισε πολύτιμα δευτερόλεπτα. Από πάνω, η Σεφ με προτρέπει να πάω κοντά της, προτείνοντάς μου το χέρι της. Όμως δεν υπάρχει περίπτωση να καταφέρω να σκαρφαλώσω προτού με φτάσει ο Κλουξ. Αναζητώντας μανιασμένα μια διέξοδο, τα μάτια μου πέφτουν σε ένα παράθυρο. Γλιστρώ λίγο στο σχοινί, καίγοντας τις παλάμες μου στις τραχιές ίνες. Αχ, Θεέ μου, κάνε να είναι ανοιχτό. Δεν είναι, αλλά σχεδόν ξεφωνίζω «Αλληλούια», μόλις βλέπω ότι λείπει ένα γυαλί στη μία πλευρά του. Αρπάζω το πάνω πλαίσιο με το χέρι μου ενώ φυτεύω τα καφετιά δετά παπούτσια μου στο άνοιγμα, από κάτω. Από πάνω ακούγονται κραυγές και, με την άκρη του ματιού μου, πιάνω τον Κλουξ να τρέχει και να πηδά καταπάνω μου, με τα γαμπώνυχά του απλωμένα και το στόμα του να χάσκει ορθάνοιχτο.

Χώνομαι μέσα στο άνοιγμα και ουσιαστικά σωριάζομαι στο εσωτερικό, ακριβώς πριν ο Κλουξ φτάσει στον τοίχο. Η μακριά μουσούδα του εισβάλλει από το σπασμένο παράθυρο, δαγκώνοντας το κενό. Το ντουφέκι της Σέιντι ηχεί

5 Η Μαίρη Φιλντς, επίσης γνωστή ως *Stagecoach Mary* και *Μαύρη Μαίρη* (περίπου 1832–1914), ήταν η πρώτη Αφρο-αμερικανή ταχυδρόμος στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και η δεύτερη γυναίκα που εργάστηκε στην Ταχυδρομική Υπηρεσία των Ηνωμένων Πολιτειών. (Σ.τ.Μ.)

και πάλι και το τέρας βρυχάται από τον πόνο. Στρέφοντας το βλέμμα του προς τα πάνω, μπήγει τα οστέινα γαμφιώνυχά του στα τούβλα και αρχίζει να σκαρφαλώνει.

Εγώ έχω απομείνει να παρακολουθώ το σκηνικό ξαπλωμένη σε ένα δεμάτι βαμβακιού. Είμαι τυχερή αφού, αν είχα προσγειωθεί στο ξύλινο πάτωμα, θα διαλυόμουν ακόμη περισσότερο και θα γινόμουν μαύρα χάλια. Όπως και να έχει, η πτώση αυτή πόνεσε φριχτά. Μου παίρνει μια στιγμή, προκειμένου να ανασηκωθώ και να σταθώ τρικλιζοντας στα πόδια μου, νιώθοντας τους μώλωπες σε όλο μου το σώμα. Με την εξαίρεση των ηλιαχτίδων που εισβάλλουν από τα παράθυρα, εκεί μέσα είναι σκοτεινά. Κάνει επίσης, αποπνικτική ζέστη. Κουνάω το κεφάλι μου, προσπαθώντας να καθαρίσω τη σκέψη μου. Δεν ακούω πια πυροβολισμούς, όμως ξέρω ότι στη στέγη γίνεται μάχη. Πρέπει να ανέβω να βοηθήσω τη Σεφ και τη Σέιντι. Πρέπει να...

Κάτι βαρύ εμβολίζει τις πόρτες της αποθήκης, κάνοντάς με να αναπηδήσω. Μήπως κάποιος άκουσε τελικά όλον αυτό τον θόρυβο που κάναμε, παρά τα πυροτεχνήματα και τα τοιαύτα και ήρθε να δει τι γίνεται; Όμως, το επόμενο χτύπημα στις πόρτες είναι τόσο δυνατό που σχεδόν τις ξεχαρβαλώνει και τότε καταλαβαίνω ότι δεν πρόκειται για ανθρώπους. Το μόνο πράγμα με ικανό μέγεθος για τέτοιο έργο είναι... Οι πόρτες ξεκολλάνε σχεδόν από τους μεντεσέδες προτού προλάβω να ολοκληρώσω τη σκέψη μου και από μέσα τους ξεχύνονται το ηλιόφως και τα τέρατα. Οι άλλοι δύο Κλουξ. Στέρεψα από τύχη.

Εύκολα αναγνωρίζονται. Από τον έναν, λείπει το χέρι. Ο άλλος –ίσως ο πιο μεγαλόσωμος Κλουξ που έχω δει ποτέ– έχει ένα βαθούλωμα στο χλωμό, λευκό του στήθος. Και οι δυο τους οσμίζονται τον αέρα, ψάχνοντας. Οι Κλουξ δεν έχουν καλή όραση, παρά τα έξι μάτια. Όμως, έχουν καλύ-

τερη οσμή και από το ικανότερο λαγωνικό. Δυο χτυποκάρδια αργότερα, με έχουν εντοπίσει. Έπειτα, καλπάζουν στα τέσσερα, αλυχτώντας και μαρκάροντάς με ως θήραμα.

Όμως, όπως προείπα, είμαι κυνηγός τεράτων.

Και μαζί μου έχω ένα σπαθί που τραγουδά.

Το φέρνω στο χέρι μου με μια σκέψη και μια μισο-ψιθυρισμένη προσευχή, ανασύροντάς το από το τίποτα στην ανοιχτή χούφτα μου –η ασημένια του λαβή, ενωμένη με μια αχλή που αναδευέται σαν μαύρο λάδι, προτού στραγγίξει και εξαφανιστεί. Η επίπεδη, φυλλόσχημη λεπίδα που αφήνει πίσω του φτάνει περίπου στο μισό μου ύψος, με σχέδια εγχάρακτα στο σκούρο σίδηρο. Στον νου μου αναπηδούν οράματα, όπως πάντα, όταν βγαίνει το σπαθί: ένας άντρας με γυμνά, ξεσκισμένα πόδια, που σκάβει για ασήμι σε κάποιο ορυχείο του Περού· μια γυναίκα που ουρλιάζει και βγάζει από τη μήτρα της το αίμα της γέννας, στα σωθικά κάποιου δουλεμπορικού πλοίου· ένα αγόρι, χωμένο ως το στήθος σε κάποιον ορυζώνα των Καρολίνων.

Και έπειτα, είναι το κορίτσι. Πάντοτε εκείνη. Να κάθεσαι κάπου σκοτεινά, να τρέμει σύγκορμη, με τα μάτια της να με κοιτούν ορθάνοιχτα από τρόμο. Ο συγκεκριμένος φόβος είναι ισχυρότατος –σαν μαύρη λίμνη που απειλεί να με εμβαπτίσει στο τρομερό της χρίσμα.

Φύγε! Ψιθυρίζω. Και εκείνη φεύγει.

Με εξαίρεση το κορίτσι, τα οράματα πάντοτε είναι διαφορετικά. Δείχνουν ανθρώπους νεκρούς πια – ένας θεός ξέρει από πότε. Τα πνεύματά τους προσελκύονται από το σπαθί και τους ακούω που ψέλνουν –διαφορετικές γλώσσες που αναμειγνύονται, σε μια αρμονία που με περιλουζει και κατακάθεται στην επιδερμίδα μου. Εξαναγκάζουν εκείνους που είναι δεμένοι με το σπαθί –τους φυλάρχους και τους βασιλιάδες που τους ξεπούλησαν– να ζητήσουν από

τους παλιούς θεούς της Αφρικής να ξεσηκωθούν και να χορέψουν στο ρυθμό του τραγουδιού τους.

Όλα τούτα συμβαίνουν μέσα σε λίγες στιγμές. Το σπαθί μου είναι τώρα υψωμένο, με τη λαβή χωμένη στις δύο παλάμες μου, έτοιμο να συναντήσει τους Κλουξ που με πλησιάζουν απειλητικά. Παρότι μεγάλη, η λεπίδα έχει πάντα το ίδιο ζυγισμένο βάρος –λες και φτιάχτηκε ειδικά για μένα. Ξαφνικά, το μαύρο σίδερο σκάει με ένα εκθαμβωτικό ξέσπασμα φωτός, λες και κάποιος από εκείνους τους Αφρικανούς θεούς μισάνοιξε το λαμπερό του μάτι.

Ο πρώτος Κλουξ τυφλώνεται από τη λάμψη. Σταματάει σε μικρή απόσταση, προσπαθώντας με το εναπομείναν χέρι του να σβήσει το μικρό άστρο. Εγώ χοροπηδώ προς τα πίσω, στον ρυθμό των ψαλμωδιών που ψιθυρίζουν στο κεφάλι μου καθοδηγώντας με και χτυπώ. Η λεπίδα κόβει τη σάρκα και το κόκκαλο σαν σκληρό κρέας. Ο Κλουξ στριγκλίζει, έχοντας χάσει και το δεύτερο χέρι του. Συνεχίζω, με μια σπαθιά στον εκτεθειμένο λαιμό του και το τέρας καταρρέει, κάνοντας γαργάρες το σκούρο αίμα που αναβλύζει. Ο πιο σωματώδης Κλουξ κινείται άτσαλα για να με φτάσει και πατάει τον άλλον, και τότε ακούγεται ένα οξύ σπάσιμο, που μάλλον είναι η σπονδυλική στήλη του λαβωμένου τέρατος.

Πάει το ένα.

Όμως τούτος εδώ ο μεγάλος Κλουξ δεν με αφήνει να πάρω ανάσα. Μου ρίχνεται και εγώ πηδάω εκτός της πορείας του, προτού με λιώσει. Του δίνω μια καλή μπηχτή σπαθιά, όπως συνηθίζω, και το τέρας αλυχτάει, όμως εφορμά και πάλι ανοιγοκλείνοντας τα σαγόνια του, σχεδόν καταφέρνοντας να μου αρπάξει το χέρι. Σκύβω και χώνομαι βαθύτερα στον λαβύρινθο του δεματιασμένου βαμβα-

κιού, κάνοντας ζικ-ζακ, προτού χωθώ σε κάποια άκρη και σταθώ ακίνητη.

Ακούω τον Κλουξ να με ψάχνει, οργώνοντας με τα γαμψώνυχά του τα βαμβακερά δεμάτια. Το σπαθί μου, ευτυχώς, έχει σκοτεινιάσει. Όμως δεν σκοπεύω να μείνω κρυμμένη για πολύ. Θα πρέπει και πάλι να γίνω κυνηγός. Να το τελειώσω.

Έλα λοιπόν Λαγουδάκι, προτρέπει ο αδερφός μου. Σκέψου κάποιο τέχνασμα για να γελάσεις την Αρκουδίτσα!

Βγάζω το ρολόι τσέπης και το φιλάω μία φορά. Όσο πιο γρήγορα μπορώ, ανασηκώνομαι και το εκσφενδονίζω να προσγειωθεί στο ξύλινο πάτωμα κροταλίζοντας. Ο Κλουξ μαστιγώνει το βαμβάκι, ξεσκίζοντάς το, σε αναζήτηση της πηγής του θορύβου. Τότε εγώ σκαρφαλώνω πάνω στα δεμάτια, τρέχοντας και χοροπηδώντας από το ένα στο άλλο, μέχρι που φτάνω το τέρας που, καμπουριασμένο, οσμίζεται για να εντοπίσει το ρολόι –ώσπου το κάνει θρύψαλα με το γαμψό πόδι του.

Αυτό με θυμώνει περισσότερο από κάθε τι άλλο.

Βγάζοντας μια κραυγή, εκτοξεύομαι πάνω του, με τις ψαλμωδίες στο κεφάλι μου να εξυψώνονται σε πυρετώδεις τόνους.

Προσγειώνομαι στη ράχη του τέρατος και η λεπίδα μου βυθίζεται στη σάρκα του, στη βάση του λαιμού του. Προτού καταφέρει να με γκρεμίσει, γαντζώνομαι από τα εξογκώματα στο μυτερό του κεφάλι και, με όλο μου του σώμα, πιέζω τη λεπίδα βαθιά και προς τα πάνω. Ο Κλουξ σπαρταράει μία φορά προτού καταρρεύσει με το πρόσωπο στο πάτωμα, λες και τα οστά του έγιναν πολτός. Πέφτω και εγώ μαζί του, προσέχοντας να μη με πλακώσει, χωρίς να αφήσω την ασημένια λαβή του σπαθιού μου. Ανακτώντας τις ανάσες μου, κάνω έναν γρήγορο έλεγχο, για να σι-

γουρευτώ ότι δεν έχω σπάσει κάτι. Έπειτα, καθώς ανασηκώνομαι στα πόδια μου, πιέζω με την μπότα μου τη ράχη του νεκρού πράγματος και απελευθερώνω την μπηγμένη λεπίδα μου. Στο μαύρο σίδερο τσιτσιρίζει σκούρο αίμα, σαν νερό μέσα σε καυτό τηγάνι.

Αντιλαμβάνομενη με την άκρη του ματιού μου ότι κάτι κινείται, στριφογυρνάω. Όμως είναι η Σεφ και η Σέιντι. Η ανακούφιση κάνει τους μύες μου να χαλαρώσουν και η ψαλμωδία στο κεφάλι μου σβήνει και γίνεται μουρμουρητό. Η Σεφ σιγοσφυρίζει βλέποντας τους δύο νεκρούς Κλουξ. Η Σέιντι αρκείται σε ένα μουγκρητό –ό,τι πλησιέστερο διαθέτει σε κομπλιμέντο. Μάλλον έχω τα χάλια μου. Κάπου στην πορεία έχασα την τραγιάσκα μου, ενώ το καφετί πρόσωπό μου πλαισιώνεται από το μπλεγμένο μαύρο σύννεφο των λυτών μαλλιών μου.

«Φώναξες το μικρό σου γουρουνοπάλουκο;» ρωτάει η Σέιντι, με το βλέμμα στο σπαθί μου.

«Ο άλλος επάνω;» ρωτώ, αγνοώντας την ερώτησή της και βαριανασαίνοντας.

Σε απάντηση, η Σέιντι χαϊδεύει τη Γουίνι της. «Χρειάστηκε ένας χαμός από σφαίρες».

«Και αυτό το μαχαίρι όταν ήρθαμε πολύ κοντά», προσθέτει η Σεφ, χαϊδεύοντας το πολεμικό της ενθύμιο.

Απ' έξω, η παρέλαση έχει προχωρήσει. Όμως εξακολουθώ να ακούω τα χάλκινα πνευστά και τα πυροτεχνήματα. Λες και δεν είχε γίνει μια ολόκληρη μάχη με τέρατα, μόλις μερικούς δρόμους παραπέρα. Όπως και να έχει, κάποιος εκεί κάτω σίγουρα θα ξέρει να ξεχωρίζει τον ήχο μεταξύ κροτίδων και τουφεκιού.

«Ας την κάνουμε», λέω. «Το τελευταίο πράγμα που θέλουμε είναι η αστυνομία».

Οι χωροφύλακες του Μαίηκον και η Κλαν δεν έχουν καλές σχέσεις. Αναπάντεχο, έτσι δεν είναι; Κατά τα φαινόμενα, η αστυνομία δεν είδε με καλό μάτι την απειλή τους να βάλουν δικό τους υποψήφιο για τη θέση του σερίφη. Τούτο δεν σημαίνει βέβαια ότι η αστυνομία είναι φιλική με τους έγχρωμους. Οπότε και προσπαθούμε να μην τους βρίσκουμε στο διάβα μας.

Σαν η Αρκουδίτσα και το Λιονταράκι αρχίσουν να μαλώνουν, θυμάμαι τα λόγια του αδερφού μου, καλά θα κάνει το Λαγουδάκι να μην ανακατεύεται!

Η Σεφ κουνάει το κεφάλι καταφατικά. «Έλα, λοιπόν, μιγάδα –τι στην ευχή κάνεις εκεί;»

Γυρνάω και βλέπω τη Σέιντι να σκαλίζει ένα βαμβακερό δεμάτι με το ντουφέκι της.

«Δεν έχετε δουλέψει ποτέ σε χωράφι», μουρμουρίζει, «οπότε λογικό να μην ξέρετε. Όμως η σοδειά ξεκινά τον Ιούλη. Μια αποθήκη σαν κι αυτή θα έπρεπε να είναι άδεια».

«Και;» Ρίχνω μια νευρική ματιά στο δρομάκι απ' έξω. Δεν υπάρχει χρόνος για τέτοια.

«Και...» μου πετάει, ψαχουλεύοντας ένα δεμάτι. «Θέλω να δω τι κρύβουν εδώ μέσα». Το χέρι της αναδύεται κρατώντας μια σκούρα γυάλινη μπουτίλια. Χαμογελώντας, βγάζει τον φελλό και ρουφάει μια γουλιά που της φέρνει ρίγη.

«Ουίσκι από το Τεννεσί!» πανηγυρίζει.

Η Σεφ βουτάει σε άλλο δεμάτι και μπήγοντας το μαχαίρι της, ανασύρει άλλες δύο μπουτίλιες.

Προσφέρω και εγώ στη Σέιντι το δικό μου μουγκρητό. Το ουίσκι του Τεννεσί έχει τα λεφτά του, λόγω Ποτοαπαγόρευσης, που ισχύει ακόμα. Και όλο αυτό το κυνήγι τεράτων κοστίζει.

«Θα πάρουμε ό,τι μπορούμε, αλλά πρέπει να βιαστούμε!»

Κοιτάω προς τα κάτω, τον νεκρό Κλουξ. Το οστέινο λευκό δέρμα του τέρατος έχει ήδη γκριζάρει, με τα υπολείμματά του να ξεφλουδίζουν και να αιωρούνται σαν χάρτινες στάχτες και να γίνονται σκόνη μπρος στα μάτια μας. Έτσι γίνεται όταν σκοτώνεται κάποιος Κλουξ. Το σώμα του απλώς διαλύεται, σαν να μην ανήκει σε αυτόν τον κόσμο –πράγμα το οποίο ισχύει, σας διαβεβαιώνω. Σε είκοσι πενήντα λεπτά από τώρα, δεν θα έχει μείνει ούτε αίμα, ούτε κόκκαλα, ούτε τίποτα –μονάχα σκόνη. Είναι σαν να πολεμάς σκιές.

«Θες βοήθεια με...» Η Σεφ γνέφει προς τον νεκρό Κλουξ.

Κουνάω αρνητικά το κεφάλι μου, σηκώνοντας το σπαθί μου. «Τρεχάτε να φέρετε το φορτηγό. Μας περιμένει η Γιαγιά Τζην. Αφήστε τον σε μένα».

Η Σέιντι ξεφυσάει. «Έκανες τόση φασαρία για το σκυλί και με δαύτον ούτε που ταράζεσαι».

Τις παρακολουθώ που φεύγουν προτού καρφώσω το βλέμμα μου και πάλι στον νεκρό Κλουξ. Η Σέιντι θα έπρεπε να καταλαβαίνει κάποια πράγματα. Το σκυλί δεν πείραξε κανέναν. Αυτά τα στοιχεία είναι κακόβουλα και πρέπει να αφανιστούν. Για αυτό δεν έχω καμία τύψη. Σηκώνοντας το σπαθί μου, το κατεβάζω με μια γερή κίνηση, ακρωτηριάζοντας τον πήχη του Κλουξ από τον ώμο. Με πιτσιλίζει αίμα και γλίτσα, που αμέσως μετατρέπονται σε κόκκους σκόνης. Στο κεφάλι μου, η ψαλμωδία των από καιρό πεθαμένων σκλάβων και των καταραμένων φυλάρχων ξαναρχίζει. Καταλήγω να σιγοτραγουδάω μαζί της, χαμένη στον ρυθμό της τραγουδιστής λεπίδας μου, καθώς ρίχνομαι στο μακάβριο έργο μου.